

ספורים לארוחת ערב

בלי שריטות? זה אפשרי!

"מה כן עושים?" שבי לא מבינה, "איך מורידים את הכתמים היבשים והקשים בלי לשפשף?"
"זו לא בעיה, תראי", אמא מדגימה, "אני עוברת על סורג אחד בספוג ספוג במי סבון, וממשיכה בינתיים לסורג הבא, מרטיבה את הסורג השני בכל פנה ועוברת לשלישי..."
"זה לא מתנקה בכלל, זה רק נרטב ומתמלא בקצף", שבי ממש מתפלאה.

"סבלנות", מחיכת אמא. "קצת נחזר לסורג הראשון, נלטף אותו בעדינות - ואף רואה מה קורה? המים רכבו את הלכלוך וקצת הסורג נוצץ כמו חדש, בקלילות וכלי שריטה אחת!" אמא ממשיכה ללטף גם את שאר הסורגים, והלכלוך יורד ברגע.
"איזה פטנט!" שמחה שבי.

"זה פטנט טוב לנקיון, וטוב גם לעוד דברים בחיים". אמא מביטה בעינים של שבי. "למשל, אם ילד נכנס לחדר ויש לו חמץ בידי, אפשר לפעל בכוח אבן נשארות קצת שריטות בלב ובהרגשה... ואפשר בנעימות ובחיוך לקבל אותה תוצאה".

שבי ממשיכה לנקות במרץ, ואמא אינה יודעת אם ילדה בגיל שלה מסגלת להבין את המסר. אולי היא קטנה מדי?

כעבר זמן מה, כשנקיון הקירות בעצומו ומים ממלאים את רצפת החדר, נתי מתקרב לפתע, ואמא שומעת את שבי מסבירה לו: "לא נדאי לה להכנס לחדר, יש כאן מים ואמה עלול להרטוב!"

"מים?" שואל נתי. "רטוב", הוא מבין. הוא מתכופף ונוגע בקצה האצבע במים שעל הרצפה, אבל לא נכנס.

"זה עובד!" התלהבה שבי, "אמא! הפטנט הזה עובד גם אצלי!"

"תזרו!" צועקת שבי, "יש לה ביסקויט בידי!"
נתי כן השנתים נבהל מהצעקה, הוא שומט את הביסקויט באמצע החדר הנקי לפסח ורץ אל אמא בוכה.
אמא מלטפת את לחיו של נתי ומרהרת לעצמה: זו לא פעם ראשונה ששבי נוטלת על כתפיה את תפקיד המשגיחה, וזה לא יוצא נעים במיוחד...
"מה אני יכולה לנקות היום?" מבררת שבי בשעת צהרים.
"עכשו ננקה ביחד את מטת התינוק. צרידי לנקות אותה ביסודיות, יש בה פרוורים והיא גם מלכלכת בכתמים של דיסה. לפעמים נתי שטה דיסה שעשויה מחמץ, דיסת סלת או קוקר. בואי ננקה ביחד וכו נצליח להשתלט במהירות על הסורגים הרבים".

ואמא ושבי מתיישבות ליד המטה ומתחילות לעבר סורג אחר סורג.

"יו", אומרת שבי, "כמה טפסופי דיסה, בכלל לא שמתי לב אליהם עד היום".

"כמה טוב ליהודים", אומרת אמא, "בזכות פסח אנחנו מנקים את כל הפנות והסדקים, בלי לזלג על שום מקום".

שבי נוטלת את הסקוטש ומשפשפת ומשפשפת. לאט לאט יורדים כתמי הדיסה, אבל ביחד אתם - מה זה? מהם הפסים החומים שמופיעים? "אוי, אמא, השפשופים האלו שורטים את הצבע של המטה!"

שבי חושבת שאמא תאמר: אין בררה, העקר שלא יהיה פה חמץ. אבל אמא עוצרת. "רגע שבי, שכחתי לומר לה שבכלל לא משפשפים, ובטח לא בכל הכוח. שפשוף משאיר שריטות".

